

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **M. A.**
státní příslušnost republika Uzbekistán
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, 739 51
Vyšní Lhoty 234

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 12. 2025 č. j. OAM-822/BA-BA03-VL15-PZ2-2025, o prodloužení doby trvání zajištění

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto, že žalobce je podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců a doba trvání zajištění byla podle § 46a odst. 5 zákona o azylu prodloužena do 16. 1. 2026. Žalobce namítal, že žalovaný neprokázal, že by v jeho případě nebylo možné uplatnit některé ze zvláštních opatření. Argumentace žalovaného, že uložení alternativy není možné v situaci, kdy se žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jeví žalovanému jako účelová, je v přímém rozporu se smyslem § 46a odst. 1 zákona o azylu. Ten naopak stanoví, že i v případě existence podezření, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, je nezbytné nejdříve řádně posoudit, zda lze účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování. Pokud bychom přistoupili na tuto argumentaci, nebylo by možné uplatnit alternativu v podstatě nikdy, neboť za těchto okolností by musel správně orgán zajistit každého cizince, který vstoupil či pobýval na území České republiky neoprávněně, bylo s ním zahájeno řízení o správním vyhoštění a následně podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v zařízení pro zajištění cizinců. Dle žalobce, pokud by snad měl žalovaný pochybnosti o motivech jeho žádosti, nabízelo se v jeho případě zejména umístění do otevřeného pobytového střediska ve smyslu § 47 odst. 1 písm. a) zákona o azylu. Byl by tak nadále plně k dispozici žalovanému pro řízení o mezinárodní ochraně. Dle žalobce nelze přehlédnout, že žalovaný jej ani nevyslechl, omezil se na zjištění cizinecké policie v řízení o jeho zajištění za účelem správního vyhoštění, které ale plní jiný účel, než je omezení osobní svobody žadatele o mezinárodní ochranu. Žalovaný měl aktivně zkoumat možnost aplikace alternativ k zajištění a v tomto kontextu se například dotázat osob, jichž se má opatření týkat, na další informace potřebné pro posouzení možnosti alternativ, doptat se na možnost spolupráce s žalovaným například v podobě pravidelného hlášení se, vysvětlit podmínky nabízené alternativy atd. Pokud žalovaný nepřistoupí k provedení ani jednoho pohovoru před vydáním rozhodnutí o zajištění, je pak o to zásadnější, aby s informacemi obsaženými ve spise cizinecké policie pracoval v jejich celkovém úhrnu a v rozhodnutí reflektoval jak skutečnosti svědčící v jeho neprospěch, tak skutečnosti svědčící v jeho prospěch. To se v napadeném rozhodnutí nestalo.
2. Žalobce namítal, že žalovaný naopak postupoval tak, že přistoupil k alternativě zajištění jako k méně preferované variantě řešení jeho situace, a naopak k zajištění jako k opatření, které je třeba užít přednostně. Informace, které sdělil správním orgánům v předchozím řízení, hodnotil účelově. Přednostně zohlednil informace svědčící v jeho neprospěch, zatímco skutečnosti, které hovoří v jeho prospěch, zcela opomíjí.
3. Další výhrady žalobce se vztahovaly k odůvodnění prodloužení doby trvání zajištění. Namítal, že žalovaný v napadeném rozhodnutí stanovil délku trvání zajištění, která ve svém součtu dosahuje maximální možné délky povolené zákonem. Odůvodnění délky zajištění je nedostatečné, čistě formální a vzbuzuje dojem svévole, je nepřiměřené a zbavuje jej práva na účinný soudní přezkum v rozumných intervalech. Poukázal na to, že povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců by neměla být využívána paušálně, ale měla by odpovídat individuálním okolnostem případu. Žalovaný se však v napadeném rozhodnutí omezuje pouze na konstatování doby rozhodování spolu s možností případného podání žaloby a doby doručování dokumentů v rámci soudního řízení. Zdůraznil, že z rozhodnutí musí být

zřejmé, jak dlouho je žadatele o azyl nezbytné držet v zařízení pro zajištění cizinců s ohledem na dosažení sledovaného cíle, nikoliv, jak dlouho je to maximálně možné. Délka trvání zajištění tak není přiměřená a budí dojem účelovosti, respektive paušálnosti a absence individuálního posouzení případu.

4. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal především na odůvodnění napadeného rozhodnutí, z něhož citoval stěžejní skutková zjištění. Zdůraznil, že v napadeném rozhodnutí uvedl konkrétní důvod, pro který se v době vydání rozhodnutí nadále domnívá, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkácího rozkazu, a to se přihlédnutím ke zjištěním učiněným v průběhu řízení o mezinárodní ochranu. K otázce možného účinného uplatnění zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu žalovaný citoval z relevantní judikatury Nejvyššího správního soudu a poukázal na to, že při zvažování zvláštních opatření jako alternativy k zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, je namístě zohlednit pobytovou historii žadatele, včetně případného maření předchozích rozhodnutí o správním vyhoštění. Z napadeného rozhodnutí a celého spisového materiálu je zřejmé, že posoudil individuální situaci žalobce na základě všech relevantních informací vyplývajících ze správního spisu a v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Žalovaný má za to, že nelze aplikovat mírnější opatření, protože opět zde není předpoklad, že by žalobce dodržoval zvláštní opatření a existuje zde důvodná obava, že se bude vyhýbat součinnosti v řízení o správním vyhoštění. Z napadeného rozhodnutí je jasné seznatelné, z jakých podkladů správní orgán vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly.
5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání, a to v souladu s ust. § 46a odst. 8 zákona o azylu, neboť žalobce nařízení jednání nenavrhoval.
6. Ze správního spisu se podává, že rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 28. 6. 2024 č. j. KRPA-152780-15/ČJ-2024-000022-SV bylo žalobci uloženo správní vyhoštění na dobu 1 roku a stanovena lhůta k vycestování 15 dnů. Rozhodnutí nabylo právní moci 14. 9. 2024. Odvolání žalobce proti rozhodnutí o správním vyhoštění bylo zamítnuto Ředitelstvím služby cizinecké policie dne 13. 9. 2024, rozhodnutí č. j. CPR-40735-4/ČJ-2024-930310-V244 nabylo právní moci 14. 9. 2024. Následně žalobce podal proti rozhodnutí žalobu, kterou zdejší soud ve věci sp. zn. 19 A 42/2024 zamítl. Rozsudek soudu nabyl právní moci 17. 10. 2024. Následně byla žalobci dána lhůta k vycestování do 23. 10. 2024 a byl zařazen do evidence nežádoucích osob s platností od 14. 9. 2024 dosud. Rozhodnutím Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. města Prahy ze dne 18. 7. 2025 č. j. KRPA-227457-11/ČJ-2025-000022-ZZC byl žalobce zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů a doba zajištění žalobce byla podle § 124 odst. 3 téhož zákona stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody. Důvodem zajištění žalobce orgány policie byla skutečnost, že při pobytové kontrole dne 17. 7. 2025 bylo zjištěno, že žalobce pobývá na území České republiky, aniž by k tomu byl oprávněn, nerespektoval správní vyhoštění, lhůtu k vycestování do 23. 10. 2024, přičemž do protokolu dne 18. 7. 2025 na otázku policistů, zda vycestuje dobrovolně, odpověděl, že nikoli,

vycestovat nechce. Správní orgán dospěl k závěru, že je důvodné podezření, že cizinec dobrovolně sám nevycestuje a opětovně nebude nerespektovat uložené správní vyhoštění. Současně se na žalobce nevztahovaly důvody znemožňující vycestování.

7. Dne 21. 7. 2025 žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky.
8. Dne 24. 7. 2025 vydal žalovaný rozhodnutí č. j. OAM-822/BA-BA03-BA06-2025, které téhož dne nabylo právní moci, jímž rozhodl o zajištění žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Doba trvání zajištění byla stanovena v délce 110 dnů, tedy do 7. 11. 2025. Dne 21. 10. 2025 žalobce podal žádost o propuštění ze zajištění, o této žádosti rozhodl žalovaný 23. 10. 2025 pod č. j. OAM-822/BA-BA03-VL18-PŘZ-2025. Rozhodnutí nabylo právní moci 27. 10. 2025 a žalobce proti němu nepodal opravný prostředek. Rozhodnutím ze dne 31. 10. 2025 č. j. OAM- 822/BA-BA03-VL18-PZ-2025 žalovaný rozhodl o prodloužení doby trvání zajištění žalobce dle § 46a odst. 5 zákona o azylu do 20. 12. 2025. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě. Rozsudkem ze dne 25. 11. 2025 č. j. 19 Az 51/2025–21 zdejší soud žalobu zamítl.
9. V žalobou napadeném rozhodnutí ze dne 17. 12. 2025 č. j. OAM-822/BA-BA03-VL-15-PZ2-2025 žalovaný předně konstatoval, že žalobce byl rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 7. 2025 č. j. OAM-822/BA-BA03-BA06-2025, které nabylo právní moci 24. 7. 2025, zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, a to na dobu 110 dnů, tedy do 7. 11. 2025. Rozhodnutím ze dne 31. 10. 2025 č. j. OAM-822/BA-BA03-VL18-PZ-2025 bylo rozhodnuto o prodloužení zajištění žalobce, a to do 20. 12. 2025. Žalovaný dále uvedl, že s ohledem na skutečnost, že se blíží konec doby stanovené příslušným rozhodnutím, nicméně ještě nedošlo k uplynutí maximální možné doby zajištění žalobce ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu, tedy 180 dnů, posoudil, zda je nutné přikročit k prodloužení zajištění žalobce nad aktuálně stanovenou dobu. Zdůraznil, že na důvodech zajištění žalobce uvedených v rozhodnutí o zajištění ze dne 24. 7. 2025 č. j. OAM-822/BA-BA03-BA06-2025, které nabylo právní moci 24. 7. 2025, se nic nezměnilo a z postupu žalobce je dle správního orgánu nadále zřejmé, že by jeho propuštěním ze zajištění byla ohrožena realizace rozhodnutí o správním vyhoštění, a to zejména následné vycestování žalobce z České republiky. Zdůraznil, že žalobci bylo uloženo správní vyhoštění rozhodnutím ze dne 28. 6. 2024 č. j. KRPA-152780-15/ČJ-2024-000022-SV, a to na dobu 1 roku, které žalobce nerespektoval a z území České republiky nevycestoval. Žalobce je rovněž veden v evidenci nežádoucích osob od 14. 9. 2024 nadále. Žalovaný dále posoudil otázku, zda je v případě žalobce nutné ponechat jej v zajištění i během probíhajícího řízení ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany a uvedl, že nadále platí následující skutečnosti, tedy, že žalobce na území České republiky pobýval nelegálně bez jakéhokoli povolení k pobytu a pokud by jej nezadržela policejní hlídka a nezjistila tuto skutečnost, zjevně by ve svém nelegálním pobytu v České republice pokračoval. Bylo mu uloženo správní vyhoštění z území členských států na dobu 1 roku z důvodu pobývání na území České republiky bez platného povolení k pobytu, které zjevně nerespektoval a je veden v evidenci nežádoucích osob s platností od 14. 9. 2024 dosud. Žalobce byl povinen učinit veškeré potřebné kroky k vycestování po uložení rozhodnutí o správním vyhoštění z území EU a smluvních států, měl vycestovat do 23. 10. 2024. Nepodnikl však pro vycestování, jak vyplynulo z jeho výpovědi, naprosto žádné kroky a z území České republiky nevycestoval. Před zajištěním rovněž nikdy nežádal

o mezinárodní ochranu, a to nejen v České republice, ale ani v Polsku, kde se zdržoval, přestože ani v tom mu objektivně nic nebránilo. V České republice nemá nikde nahlášenou adresu, naposledy bydlel v Praze 6, přesnou adresu neznal a neměl ani žádnou nájemní smlouvu. Na území České republiky tedy není kontaktní, není možné mu kamkoliv cokoliv doručovat nebo ověřit jeho adresu. O udělení mezinárodní ochrany požádal až po zadržení Policií České republiky, zajištění za účelem správního vyhoštění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců. Žalovaný dospěl k závěru, že z jednání žalobce je zcela zřejmé, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podal toliko ve snaze oddálit, zmařit nebo znemožnit realizaci správního vyhoštění, neboť hrozba nuceného návratu do vlasti se po jeho zajištění stala reálnou a pokud by k jeho zajištění Policií České republiky nedošlo, sám by tento krok v České republice nikdy neučinil. O mezinárodní ochranu mohl požádat již dříve, k čemuž měl příležitost, mohl tak učinit například i v Polsku, kde pobýval od února 2023. Propuštěním ze zajištění by byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany a s ohledem na absenci jakýchkoliv vazeb v České republice, absenci dokladů, nelegální pobyt a výkon zaměstnání, nerespektování správního vyhoštění a jeho dosavadní jednání a chování vůči správnímu orgánu a jeho povinností účastníka správního řízení, nelze očekávat součinnost průběhu aktuálního řízení o mezinárodní ochranu bez nutnosti omezení jeho osobní svobody. Žalovaný rovněž poukázal na to, že 30. 9. 2025 vydal rozhodnutí č. j. OAM-822/BA-BA03-ZA13-2025, jímž žalobci mezinárodní ochranu neudělil. Proti rozhodnutí podal žalobce 16. 10. 2025 žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě. Žaloba má ze zákona automaticky odkladný účinek. Na tomto místě soud poznamenává, že 13. 1. 2026 byl vyhlášen zdejším soudem rozsudek, jímž byla žaloba žalobce proti uvedenému rozhodnutí žalovaného zamítnuta. Rozsudek zatím není v právní moci.

10. Žalovaný dále učinil závěr, že žalobci nadále nelze uložit zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu. Stále platí, že žalobce nemá v České republice žádné rodinné vazby, stále nemá uspokojivou finanční situaci, žádnou platnou a kontaktní adresu, která by mohla být přijata jako záruka toho, že se na ni bude skutečně zdržovat a bude správnímu orgánu poskytovat potřebnou součinnost. Žalovaný se dále zabýval délkou doby, na kterou bude zajištění žalobce prodlouženo podle § 46a odst. 5 zákona o azylu. K tomu uvedl, že v souladu s § 32 odst. 6 zákona o azylu je soud povinen žalobu žadatele umístěného v zařízení pro zajištění cizinců proti rozhodnutí žalovaného ve věci mezinárodní ochrany projednat, rozhodnout přednostně a s nejvyšším urychlením, nejpozději do 60 dnů ode dne, kdy podaná žaloba bude prostá vad a bude mít všechny náležitosti. Vzhledem k tomu, že žalobce podal žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany u soudu 16. 10. 2025 a od podání žaloby nezbývá z maximální délky soudního řízení již žádný den, avšak soud o žalobě ještě nerozhodl, dovodil, že správnímu orgánu nezbývá nic jiného, než prodloužit dobu zajištění o 27 dnů, tedy do maximální možné délky 180 dnů. Proto prodloužil dobu zajištění žalobce podle § 46a odst. 5 zákona o azylu o 27 dnů, tedy do maximální možné délky 180 dnů, kterou mu zákon umožňuje.
11. Podle ust. § 47 odst. 1 zákona o azylu zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutí ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.

12. Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu, ministerstvo v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění, kterou lze prodloužit, a to i opakovaně, nejdéle na 180 dnů.
13. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, z jakého skutkového stavu žalovaný vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je právně posoudil, tedy i jaké důvody jej vedly k prodloužení doby zajištění žalobce a proč toto další zajištění bylo nezbytné. K tomu soud poznamenává, že judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila, že rozhodnutí o prodloužení zajištění je nutno chápat jako rozhodnutí obsahově navazující na rozhodnutí o zajištění. Cizinec je s předchozím rozhodnutím o zajištění i s obsahem spisového materiálu detailně seznámen, proto není nezbytné okolnosti týkající se vydání rozhodnutí o zajištění při rozhodování o prodloužení délky zajištění detailně znovu popisovat; postačí stručné shrnutí dosavadního průběhu řízení a uvedení důvodů, pro které byl cizinec původně zajištěn. Za nezměněných skutkových okolností budou důvody pro trvání zajištění zpravidla shodné, jako byly důvody popsány v prvním rozhodnutí o zajištění cizince, proto na něj postačí v odůvodnění v podrobnostech odkázat (viz rozsudky NSS č. j. 1 As 90/2011-124, č. j. 2 As 115/2013-59). Uvedené lze vztáhnout i na rozhodnutí žalovaného v posuzované věci. Dle názoru soudu v souladu s ustálenou judikaturou žalovaný v napadeném rozhodnutí zdůvodnil prodloužení zajištění nezměněnými skutkovými okolnostmi od vydání prvního rozhodnutí o zajištění žalobce s výjimkou skutečnosti, že v mezidobí vydal rozhodnutí ze dne 30. 9. 2025 č. j. OAM-822/BA-BA03-ZA13-2025, jímž žalobci neudělil mezinárodní ochranu. Rozhodnutí nabylo právní moci 6. 10. 2025. Žalobce dne 16. 10. 2025 podal proti rozhodnutí žalobu u Krajského soudu v Ostravě. Žalovaný objasnil konkrétní okolnosti věci ve vazbě na pobytovou historii žalobce. Poukázal na to, že žalobce na území České republiky pobýval nelegálně bez jakéhokoli povolení k pobytu, a přestože mu bylo uloženo správní vyhoštění rozhodnutím ze dne 28. 6. 2024 č. j. KRPA-152780-15/ČJ-2024-000022-SV, a to na dobu 1 roku, žalobce rozhodnutí správního orgánu nerespektoval a z území České republiky nevystoupal. Je rovněž veden v evidenci nežádoucích osob od 14. 9. 2024 dosud. Soud souhlasí s žalovaným, že žalobce jasně vyjádřil svůj nulový respekt k dodržování právních předpisů České republiky a sdílí názor žalovaného, že nelze oprávněně očekávat, že by se žalobce v případě umístění do otevřeného pobytového střediska na jeho jednání cokoli změnilo a byl by správnímu orgánu k dispozici, nadto za situace, kdy jeho žádosti ve věci mezinárodní ochrany nebylo vyhověno, a že po případném zamítnutí žaloby z České republiky dobrovolně vycestuje, aniž by nadále zůstal zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců. V napadeném rozhodnutí se žalovaný v dostatečné míře vypořádal s nemožností aplikace zvláštních opatření uvedených v § 47 zákona o azylu a soud uzavírá, že i dle jeho názoru nadále zde není žádná záruka, že by žalobce plnil všechny povinnosti spojené se zvláštním opatřením a se správními orgány spolupracoval, přestože formálně deklaruje opak. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, z jakého skutkového stavu žalovaný vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je právně posoudil, tedy i jaké důvody jej vedly k prodloužení doby zajištění žalobce a proč toto další zajištění nezbytné.
14. Co se týká samotného prodloužení zajištění žalobce dle § 46a odst. 5 zákona o azylu, žalovaný vzal v této souvislosti v úvahu zejména skutečnost, že již vydal rozhodnutí ve věci žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany č. j. OAM-822/BA-BA03-ZA13-2025 dne 30. 9. 2025, které nabylo právní moci 6. 10. 2025 a že toto rozhodnutí žalobce napadl žalobou

podanou u Krajského soudu v Ostravě 16. 10. 2025, odkázal na ust. § 32 odst. 6 zákona o azylu, podle něhož je soud povinen žalobu žadatele umístěného v zařízení pro zajištění cizinců proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany projednat a rozhodnout přednostně a s nejvyšším urychlením, nejpozději do 60 dnů ode dne, kdy podaná žaloba bude prostá vad a bude mít všechny náležitosti a vzhledem ke skutečnosti, že žaloba byla u soudu podána 16. 10. 2025 a soud dosud o ní nerozhodl, přičemž z maximální délky soudního řízení tj. 60 dnů, již nezbývá žádný den, rozhodl o prodloužení zajištění o 27 dnů, tedy do maximální možné délky 180 dnů, kterou mu zákon umožňuje. Žalovaný dle názoru soudu nevybočil z mezí správního uvážení, napadené rozhodnutí je i v této části dostatečně a přezkoumatelně odůvodněné, přičemž dle § 46a odst. 5 zákona o azylu ministerstvo může prodloužit dobu trvání zajištění, a to i opakovaně, nejdéle na 180 dnů, jako tomu je v posuzované věci.

15. Nedůvodnou soud shledává i žalobní námitku žalobce, že žalovaný vycházel toliko z informací obsažených ve spise cizinecké policie a že s ním měl provést pohovor. Postup, kdy žalovaný využil jako podklad pro své rozhodnutí informace o žalobci z předchozích řízení a informace od Policie České republiky byl zákonný. Neprovedl-li s žalobcem pohovor, nelze mu rovněž nic vytknout, neboť skutková zjištění z podkladů, které si zajistil, mu umožňovala dostatečným způsobem posoudit otázku prodloužení doby trvání zajištění a možnosti aplikace zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu.
16. Soud uzavírá, že napadené rozhodnutí je zcela v souladu se zákonem, je přezkoumatelné. Soud neshledal žádný z žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
17. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 13. ledna 2026

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.